

даде жена си, тогазъ извѣднѣжъ го принасвале жертва на подземнитѣ богове. Чудно е било на хората, какъ Ромулъ не опрѣделилъ никакво наказание за отцеубийцитѣ, понеже казвалъ, че всякое мжеубийство било равно съ отцеубийство, това първото считалъ за отвратително, а второто за невъзможно да стане. Тѣй щото опитността за шестотинъ години подиръ смъртта на Ромула доказа, че той право бѣ размислилъ; понеже до тогазъ у Римъ никой не извършилъ такъво едно прѣстѣпление. Левкий Остий приказва, че първото отцеубийство станало слѣдъ Аннивайското сражение.

Впрочемъ, Плутархъ много ни е разяснилъ за Римскитѣ празници, отъ които разяснения всякой читателъ на тѣзи книга вѣрвамъ, че крайно ще остане доволенъ.

§ 23. Въ петото лѣто на Татия, царьтъ на Сабинянитѣ, случило се щото нѣкои отъ сродницитѣ му, като срѣщнале по пхтъ нѣколцина посланници, които минувае отъ Лаврентия за Римъ; тѣзи първитѣ се опитале да имъ грабнатъ паритѣ, но посланниците се въспротивиле, и за туй биле убити. И понеже нападението станало остро, за туй Ромулъ считалъ за добръ щото убийцитѣ да се наказатъ, а Татий не позволявалъ, и отлагалъ врѣме. Това Татиево поведение било самата причина, за помежду имъ да стане явна раздѣла; обаче въ другитѣ нѣща като и двамата князове живѣле по умеренъ начинъ, за туй всичко управлявале съ общо съгласие. Тогазъ сродниците на горѣказаннитѣ убити, лишени отъ правото